

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

ARREST

nr. 202.208 van 22 maart 2010
in de zaak A. 154.679/XIV-20.387.

In zake :

████████████████████
die woonplaats kiest bij
advocaat L. DENYS,
kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
Paleizenstraat 154

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de minister van Binnenlandse Zaken,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid.

digitaal

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat *Arshik SIMONIAN*, van Armeense nationaliteit, op 12 augustus 2004 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 17 juni 2004 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet-ontvankelijk wordt verklaard;

Gelet op het arrest nr. 192.287 van 9 april 2009 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de genoemde bestreden beslissing wordt verworpen en de behandeling van het beroep tot nietigverklaring wordt verdergezet overeenkomstig de artikelen 21 tot 25 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over de beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de toelichtende memorie;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur M. STERCK, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de beschikking van 3 december 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2010;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. LENELLE, die loco advocaat L. DENYS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur M. STERCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 12 november 1999 en zich vluchteling verklaart op 17 november 1999; dat de minister van Binnenlandse Zaken op 3 maart 2000 beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat op 14 december 2000 deze beslissing bevestigt; dat het verzoek tot nietigverklaring tegen deze laatste beslissing met 's Raads arrest nr. 111.531 van 15 oktober 2002 wordt verworpen;

Overwegende dat de verzoekende partij op 16 maart 2002 via de burgemeester van de stad Brussel een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet indient; dat de minister van Binnenlandse Zaken op 17 juni 2004 deze aanvraag niet-ontvankelijk verklaart; dat dit de thans bestreden beslissing is, die als volgt is gemotiveerd:

“Reden(en)

De redenen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland kunnen niet als uitzonderlijke omstandigheden worden aanvaard.

Betrokkene dient zich, net zoals elke Armeniër, zich naar Belgische ambassade in Moskou te begeven ir om aldaar een verblijfsvergunning voor België aan te vragen. Zij heeft niet aangetoond dat zij zich in de onmogelijkheid bevindt om deze procedure te volgen.

Het feit dat betrokkene een Franse taalcursus heeft gevolgd, gewerkt heeft als vrijwilligster in het Koninklijk Museum van het Leger en de Militaire Geschiedenis, zich geen moeite spaart om zich in ons land te integreren, getuigenissen van vrienden, burens en kennissen hieromtrent kan voorleggen, betaalde arbeid heeft verricht al dan niet met een arbeidskaart is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie in België wordt ingediend. Betrokkene wist dat haar verblijf van tijdelijke aard was en enkel werd toegestaan in het kader van de asielprocedure. Zij wist dat zij bij een eventuele negatieve beslissing het land diende te verlaten.

De problemen in haar land hebben reeds het voorwerp uitgemaakt van een onderzoek in het kader van de asielaanvraag. Deze aanvraag werd afgewezen op 14/12/2000 door het Commissariaat- generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen en ter kennis gebracht op 15/12/2000. Hoger genoemde problemen kunnen derhalve niet meer worden aanvaard als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in toepassing van art. 9 van de wet in België in te dienen. Dat betrokkene geen gevolg heeft gegeven aan deze negatieve beslissing en illegaal in België is gebleven is haar eigen keuze geweest. Het medisch probleem kan niet weerhouden worden. Uit het verslag van onze controledokter blijkt dat de nodige medische behandeling voorhanden is in haar land van herkomst en dat niets haar verhindert te reizen.

Bijgevolg kan er haar geen gunstig regime worden toegestaan.

Betrokkene dient contact op te nemen met de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) en/of de vertegenwoordiging van haar land in België teneinde haar terugkeer voor te bereiden.

Bijgevolg dient betrokkene dringend gevolg te geven aan het haar op 03/03/2000 afgeleverde bevel dringend het Belgisch grondgebied te verlaten.

(...).”;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel aanvoert, dat luidt als volgt:

“Schending van de materiële motiveringsplicht, zoals onder meer verwoord in artikel 62 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980.

In de aanvraag om machtiging tot verblijf werden verscheidene redenen ingeroepen die als buitengewoon in de zin van artikel 9, 3de lid voornoemd werden bestempeld. Al deze redenen worden door de bestreden beslissing aangeduid als zijnde niet buitengewoon in voornoemde zin.

Het volstaat dat één van de aangevoerde omstandigheden buitengewoon is, opdat de vreemdeling het recht heeft zijn aanvraag in België in te dienen (Raad van State, arrest nr. 81827 van 15.07.1999).

Verzoekster beperkt zich in dit verzoekschrift tot twee omstandigheden, die door tegenpartij onterecht als zijnde niet buitengewoon worden bestempeld:

In de aanvraag werd ingeroepen het feit dat het onmogelijk is om in Armenië een aanvraag in te dienen, omdat de Belgische regering geen ambassade of zelfstandig consulaat in dat land heeft.

De bestreden beslissing zegt dat verzoekster, net zoals elke Armeniër, zich naar de Belgische ambassade in Moskou dient te begeven om aldaar een verblijfsvergunning voor België aan te vragen. Zij heeft niet aangetoond dat zij zich in de onmogelijkheid bevindt om deze procedure te volgen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster niet in het bezit is van een paspoort. Deze omstandigheid was overigens één van de redenen aangehaald in een beslissing van tegenpartij van 15.11.2001, genomen op grond van artikel 7, 2de lid van de vreemdelingenwet, met opsluiting. Tegenpartij stelt inderdaad (vertaling): "Daar betrokkene geen paspoort met visum heeft, kan zij niet wettig het land verlaten (...) Daar betrokkene geen enkel identiteitsdocument heeft, moet ze ter beschikking gesteld worden van de Dienst Vreemdelingenzaken met het oog op haar identificatie, en bijgevolg moet ze vastgehouden worden".

Een zorgvuldige, concrete, volledige, en nauwkeurige motivering vereist dat tegenpartij in haar beslissing uitlegt hoe verzoekster van Brussel naar Moskou zou kunnen reizen zonder een geldig visum. Nu elk gegeven daarover in de bestreden beslissing ontbreekt, terwijl tegenpartij voorheen de afwezigheid van een geldig paspoort als argument inriep om te stellen dat verzoekster niet kan reizen, is ze niet of minstens onvoldoende gemotiveerd.

Maar er is meer. Zelfs indien verzoekster in het bezit zou zijn van een geldig paspoort, blijft de motiveringsplicht geschonden. Armeniërs die naar de Russische Federatie willen reizen om zo naar Moskou te kunnen gaan, zijn visumplichtig. Beweren dat verzoekster zonder problemen naar Moskou kan reizen, impliceert dat tegenpartij beslist heeft dat verzoekster een visum heeft of zal krijgen voor de Russische Federatie, terwijl de beslissing hierover uitsluitend bij de Russische overheid ligt, en tegenpartij niet in haar plaats kan treden. Door dit impliciet maar zeker toch te doen, zonder uit te leggen hoe dit wettelijk kan, schendt tegenpartij de motiveringsplicht.

In de aanvraag roept verzoekster medische redenen in, onder meer en meer bepaald van psychische aard. Bij aangetekend schrijven van 13.10.2003 wordt aan tegenpartij een attest van een psychiater opgezonden, waarin wordt gesteld dat verzoekster zich in de onmogelijkheid bevindt om zich te laten verzorgen in Armenië en dat zij regelmatig zorgen nodig heeft in België. Op vraag van tegenpartij vult deze psychiater een geneeskundig getuigschrift type Dienst Vreemdelingenzaken in, met dezelfde conclusie. Tijdens de consultatie bij dokter Deblock van 09.06.2004 deelt verzoekster aan deze geneesheer van tegenpartij de preliminaria van het deskundig verslag mee van een deskundige, aangesteld door de Arbeidsrechtbank, waarin zich een omstandig verslag bevindt van een psycholoog, die, zoals hoger gesteld, duidelijk aangeeft dat verzoekster belangrijke psychische problemen heeft. Tevens bevestigt Artsen zonder Grenzen dat verzoekster in Armenië voor deze problemen niet adequaat kan worden verzorgd, tenzij in een gesloten instelling (wat men verzoekster niet kan aanbevelen!).

De dag van de bestreden beslissing deelt verzoekster per fax aan deze geneesheer het eindverslag van de gerechtelijke deskundige mee, zoals hoger aangehaald, waaruit blijkt dat deze voornoemde vaststellingen tot de zijne maakt.

In verband met de ingeroepen medische problemen als buitengewone omstandigheid, zegt de bestreden beslissing dat het medisch probleem niet kan weerhouden worden omdat uit het verslag van de controledokter blijkt dat de nodige medische behandeling voorhanden is in het land van herkomst en dat niets verzoekster belet te reizen.

Het "verslag van onze controledokter" is in werkelijkheid de bladzijden 6, 7, 10, 12 en 13 van een document, dat volgens het faxbericht in het totaal 40 bladzijden beslaat, en dat op bladzijde 6 de titel draagt "Gegevens uit land van herkomst Armenië-gegevens bekomen via vraagstelling Belgische ambassade in Moskou".

Uit de vergelijking van het faxnummer vermeld op deze bladzijden, en het faxnummer vermeld op de oproeping van dokter Deblock van 18.05.2004 voor een consultatie van 09.06.2004, blijkt dat het gaat om een fax gestuurd door dokter Deblock aan tegenpartij.

De gegevens op bladzijde 6 en 7 over infectieziekten en nieuwvormingen doen niet terzake. Op bladzijde 10 wordt onder punt 6, psychische aandoeningen, geschreven dat men in Armenië zeer goede zenuwartsen vindt. De drie laatste lijnen van bladzijde 10 bevatten de vraag naar behandeling van paranoia en debilitas en behandeling van paranoia met bepaalde geneesmiddelen waarvan de naam wordt vermeld. Er komt echter geen antwoord, en bladzijde 11 werd niet aan verzoekster meegedeeld.

Bladzijde 12 gaat, zoals daar wordt vermeld, over niertransplantatie, en is bijgevolg niet van toepassing op verzoekster, en evenmin wat daarna nog volgt.

Het motief vermeld in de beslissing van tegenpartij en de bijlagen vormen niet in het minst een voldoende motivering op de gegevens aangebracht door verzoekster in haar aanvraag, bij aangetekend schrijven van 13.10.2003 (psychiatrisch attest), per fax toegezonden op 15.01.2004 (geneeskundig attest type Dienst Vreemdelingenzaken ingevuld en ondertekend door dezelfde psychiater), de preliminaria van een deskundig onderzoek van een gerechtelijke deskundige, meegedeeld tijdens de consultatie van 09.06.2004, en de conclusies van dit deskundig onderzoek meegedeeld de dag van de bestreden beslissing.

Uit deze geneeskundige getuigschriften blijkt dat de psychische problemen te maken hebben met een angst om terug te keren naar Armenië. Of in Armenië psychische problemen kunnen verzorgd worden, bijvoorbeeld door een zenuwarts, is dan bovendien totaal niet relevant.

De motiveringsplicht is aldus kennelijk geschonden.”;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord naar 's Raads tussenarrest nr. 192.287 van 9 april 2009 in de schorsingsprocedure verwijst;

2.3. Overwegende dat de formele motiveringsplicht, zoals vastgelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij met kennis van zaken kan oordelen of het zinvol is gebruik te maken van de rechtsmiddelen waarover hij beschikt; dat de minister van Binnenlandse Zaken in de bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partij

“zich, net zoals elke Armeniër, (...) naar de Belgische ambassade in Moskou (dient) te begeven om aldaar een verblijfsvergunning voor België aan te vragen” en dat de verzoekende partij “niet heeft aangetoond dat zij zich in de onmogelijkheid bevindt om deze procedure te volgen”; dat de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf echter ook het feit dat zij niet over reisdocumenten beschikt, als een buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd; dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de minister van Binnenlandse Zaken met deze buitengewone omstandigheid rekening heeft gehouden; dat het zich als Armeniër al dan niet naar Moskou kunnen begeven uiteraard fundamenteel is om zich naar de Belgische ambassade aldaar te kunnen begeven, zoals in de bestreden beslissing wordt voorgesteld; dat de formele motiveringsplicht aldus is geschonden; dat het enige middel in die mate gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 17 juni 2004 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet-ontvankelijk wordt verklaard.

Artikel 2.

De kosten van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, bepaald op 350 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

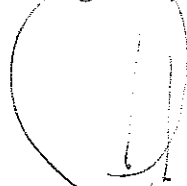
Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tweeëntwintig maart tweeduizend en tien, door :

de HH. C. ADAMS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

J. CASNEUF,

De griffier,

J. CASNEUF.

De voorzitter,

C. ADAMS.

